

1

MIDDEN-AMERIKA

Vijf jaar geleden begon het, toen Angela na een fietstocht door de Verenigde Staten bij de Mexicaanse grens stopte en besloot dat ze eerst terug zou gaan naar Nederland om Spaans te leren voor ze verder zou fietsen. Inge, die een zwak had voor Indiaanse culturen was er al snel voor te porren om mee te gaan, zeker op de fiets. En Eleen die net als iedereen al lang een verre reis had willen maken en sinds kort de lol van het lange afstandfietsen inzag nam nu haar kans waar. Een half jaar lang fietsten de drie vrouwen door Midden-Amerika. Hieronder het eerste deel van hun verslag.

door Inge Jager

Na anderhalf jaar voorbereiden in Amsterdam staan we dan ineens op Cuba. We kijken onze ogen uit naar de auto's uit de vijftiger jaren en de omvangrijke Cubanen. Onze fietsen laten we op het vliegveld staan. We kluisteren ze vast aan elkaar en aan een buis en vertrekken richting stad. We zullen voor we doorreizen naar Mexico de fietsen opnieuw in moeten pakken want ondanks al onze kreten op het karton is het er na het uitladen afgehaald. De eerste hotelkamer die we betreden is er één van 50\$, wat een gat slaat in ons budget, maar verplicht was om de douane te kunnen passeren. De airconditioning staat zo hoog dat we met trainingsbroeken aan het bed in duiken. Als we 's morgens de balkondeur open doen valt de hitte over ons heen.

We zijn zo'n twee en een half uur bezig om met behulp van het openbaar vervoer de luchthaven te bereiken, die slechts twintig kilometer buiten de stad ligt. We staan eindeloos in de rij. Op het vliegveld aangekomen gaan we op zoek naar karton en touw. Vriendelijke beambtes, die de handen ineen slaan als ze zulke slimme uitvindingen zien als een slot wat al op de fiets vast zit, dragen grote dozen aan. Met wat knoop- en vlechtwerk maken we er een stevig pakket van, wat we nog enkele dagen op het vliegveld laten staan.

Smog

Als we na een paar uur vliegen aankomen in Mexico-city staan onze fietsen al netjes op ons te wachten in de bagagehal. We zijn een behoorlijke tijd bezig om de fietsen rijkelijk te maken. Om niet boven de twintig kilo uit te komen hadden we namelijk zadel, pedalen en pignon in onze handbagage meegenomen. Deze handbagage, bestaande uit een klein rugzakje en een stuurtas, woog dan ook wel twaalf kilo. Vele Mexicaanse mannen werpen nieuwsgierige blikken en een van hen kan het niet aanzien: hij pakt de conussleutel en wil aan een pignon gaan draaien. We slaan hem bijna weg.

Na ook de bagage nog te hebben overgepakt kunnen we op weg. Onder een continu smog-dek, veel viezer dan in Londen, fietsen we door een miljoenen-

stad. Een stad waar de gevolgen van de aardbeving nog overduidelijk te zien zijn: immense gebouwen, die gedeeltelijk verwoest zijn en nog afgebroken moeten worden en trieste lege stukken land. Voor velen zijn als noodwoningen ijzeren golfplaatshuisjes neergezet, in rijen naast elkaar en zonder ramen.

Enorme wegen storten zich door de stad. Vaak zijn ze zes- tot tienbaans. Van verkeersregels heeft hier niemand gehoord: als je door het groene licht rechtdoor gaat moet je sprinten om niet door een rechtsaf slaande automobilist geschept te worden. Na vijf kilometer passeren we tot onze grote verbazing een fietsenhandel en als we om het blok heen fietsen tellen we er in de gauwigheid nog vier!

We zoeken een pension en brengen het wiel van Eleen weg dat toch nog een behoorlijke slag heeft opgelopen tijdens de vliegreis. We schaffen ons ook elk een soort auto-buitenspiegel aan, omdat omkijken op deze wegen -om te zien of de rest nog volgt- gelijk is aan zelfmoord.

Lesje

Als we voor een korte pauze langs de kant van de weg onze fietsen tegen een boom zetten en er even bij gaan zitten om iets te eten en te drinken, maken we iets mee dat ons de hele verdere reis bij zal blijven. Voorzien van hakmessen, een geweer en een pistool proberen vier mannen ons te dwingen om onze fietsen achter struiken te zetten. Na enige tijd lukt het ons om, weliswaar met trillende benen maar heelhuids, met de fietsen de weg te bereiken en we zetten een spurt in waar we pas kilometers later mee stoppen als we 'veilig' in een dorpje zijn. We hebben ons lesje wel geleerd: voortaan stoppen we alleen nog maar in dorpen.

We mogen beslist niet klagen over de wegen, de meeste zijn keurig geasfalteerd. Ter afwisseling hiervan hebben we af en toe en stukje ongeplaveide weg of Mexicaanse kinderkopjes.

We rijden nu met een boog om de stad heen en het blijft razend druk op de weg. De meeste vrachtauto's geven ons wel de ruimte maar een enkele keer worden we

de berm ingeduwd. We constateren ook een verbazingwekkend groot aantal dode honden langs de weg: geen goed teken. Behalve de drukte is ook de stank een probleem. Het lijkt wel alsof geen enkele auto goed is afgesteld. De wolken stinken de lucht die ons omringen zijn van een onbeschrijflijke kleur. Eén voordeel: we lijken al redelijk bruin. We stoppen in Cholula, waar zich de grootste pyramide van Mexico bevindt. We gaan op zoek. Bovenop een immense berg ligt -uiteraard- een kerkje. Toen Cortes deze plaats veroverde liet hij de Indianen alle tempels en pyramides vernietigen, en op elke plaats een kerk bouwen. Deze grootste pyramide is onder aarde bedolven maar we kunnen er toch in. Via hele smalle lage gangetjes lopen we van de ene kant naar de andere, waar een deel van het oorspronkelijke bouwwerk is uitgegraven. Er blijken gangen te zijn van bij elkaar wel acht kilometer lengte!

Pico de Orizaba

We rijden al een paar dagen met uitzicht op drie grote vulkanen. Soms zien we ze voor ons, dan weer doemen ze ergens anders op maar steeds geven ze ons het gevoel dat we goed zitten.

We besluiten de verkeersdrukte tijdelijk achter ons te laten en in de richting van één van de drie vulkanen te fietsen. De Pico de Orizaba ligt in een Nationaal Park en is 5700 meter hoog. Het is een verademing om op de goed berijdbare maar onverharde weg te fietsen. De weg is zo goed als doodlopend, hij voert naar een dorpje met de onuitspreekbare naam Tlachichuca. Over een weg, tussen maisvelden door, kunnen we nu naast elkaar of zigzaggend fietsen, want verkeer is er nauwelijks.

Het fietsen is zwaar, de weg is vals plat en iedere keer twijfelen we weer aan onze spieren, totdat we ons realiseren dat we continu stijgen.

Afgepeigerd komen we aan in het dorp waar we in een soort koloniaal huis een kamer kunnen huren. Na het eten en het wassen van onze kleren en onszelf, oliën we de fietsen en draaien de bouten nog eens aan.

Dit is een zalige plek om een dagje te

blijven. Het is een dorp met een voor-namelijk Indiaanse bevolking, alle rust en bovendien is er morgen markt.

We merken dat iedereen ons hier al kent: groot, blond, blank, vrouw en ook nog op de fiets. De mensen groeten ons en kinderen raken ons aan en vragen naar onze namen. We blijven langer dan gepland omdat Inge ziek is geworden. Dat soort dingen is niet te voorzien, we passen onze plannen gewoon aan.

Vanuit Tlachicuca kunnen we òf dezelfde weg terug nemen, maar dat doen we uit principe nooit, òf over een zandweg

loopt al het vee los. Stieren, koeien, kalkoenen, kippen en een pauw, alles loopt onder de fruitbomen te drementen. Na het plakken van de band zetten we dan ook snel de tent op te midden van dit tafereel. Beneden stroomt nog een rivier en we kunnen op dit terrein ook nog paardrijden. Zodra je van de weg af bent zit je direct in de echte jungle. We maken een kleine wandeltocht. Via touwbruggetjes steken we de rivier over en staan er echt middenin. Mooie vlinders en vogels, exotisch uitziende bloemen en bananen en mandarijnen die we zo kunnen plukken.

We hebben ontdekt hoe we de fietsen zonder steun kunnen neerzetten.

verder trekken. Na zeven kilometer zand, waarbij alle zo lekker geïliede delen nu knarsetandend protesteren krijgen we een lift in een bestelwagentje: drie fietsen naast elkaar achterin, met de fietstassen als stootwille ertussen. Eén van ons voor de gezelligheid tussen de heren voorin en de andere twee vastgeklemd aan de fiet-sen.

In het volgende dorp maken we eerst maar weer de fietsen schoon. We krijgen er handigheid in. Een werkje waar we in Nederland tegen op zien is hier dagelijkse routine geworden. We hebben een flesje aangeschaft waarin we de petroleum bewaren en af en toe halen we daar de kettingen doorheen.

Voor het eerst sinds we in Mexico rijden hebben we een 'gezonde Hollandse wind' tegen. Onze weg eindigt opeens in een dorp en de enige mogelijkheid om toch onze richting te blijven volgen is een weg die men hier de 'super snelweg' noemt. Het is een tweebaansweg waar je maximaal 90 km/u mag rijden. We passeren twee maal een bord 'verboden voor fietsers', maar de baas bij het tolhuisje geeft ons toestemming om door te rijden. Na 800 kilometer heeft Inge haar eerste leuke band. We worden direct binnen de hekken van een boerderij gehaald. Daar

Collega-fietsers

Het is pas tien uur en we hebben er al weer dertig kilometer op zitten. Het hoost en we schuilen in een klein dorp dat bol staat van de industrie. Na een uurtje kunnen we weer verder, we dalen nog steeds en zoeken richting kust. Het is heel warm en we zweten vreselijk veel. Langs de kant van de weg zijn vele kleine kraampjes waar je frisdranken, kokosnoten en bananen kunt kopen. We stoppen regelmatig onderweg en nemen ons eerste zoutpilletje.

We komen een collega-fietsers tegen met wie we een eind samen rijden. Ray, een Engelse jongen rijdt al tweeduizend kilometer op een krakkemikkige fiets. Zijn voorderaillleur is kapot zodat hij de ketting steeds met de hand van het ene tandwiel op het andere moeten leggen en hij mist ook nog wat spaken. Hij reist met een minimum aan bagage en om te slapen duikt hij met z'n slaapzak de berm in waarbij hij zich in het landbouw-plastic hult wanneer er weer een bui valt. Zijn spullen stinken dan ook waar ze staan en zijn te vies om met een tang aan te pakken. Nu we dit zien zijn we weer erg tevreden met onze stevige fietsen en de zorgvuldig uitgezochte bagage!

Langs de kust fietsen is zwaar, de hitte is verzengend en soms zijn er stukken waar-

bij we eerst helemaal naar ons op één na lichtste verzet moeten schakelen en daarna weer terug naar het op één na zwaarste. Verder rijden we hier met drie soorten kaarten: een overzichtskaart van het land, copieën van wat meer gedetailleerde kaarten uit het Tropeninstituut en een regionale kaart. Het is moeilijk om een afstand goed te kunnen schatten en dat wat op de ene kaart een hele plaats lijkt, wordt op de volgende kaart niet genoemd en blijkt dan in werkelijkheid een dorp te zijn met drie rieten hutten en een kippenhok.

Geen pilsjes

We rijden weer een nieuwe staat binnen: Tabasco, en we willen er zo snel mogelijk weer uit. Er geldt hier een wet die het gebruik van alcoholische dranken verbiedt dus we moeten het 's middags na de rit zonder de voor ons gebruikelijke pilsjes doen en bovendien is de omgeving beslist niet inspirerend. De wegen zijn eindeloos lang, recht en vlak en we fietsen nog steeds door grote industrieterreinen van de Pemex, de Mexicaanse petrochemische industrie. Het is heel erg heet en het fietsen is niet bijzonder.

We willen bij een Pemex benzinstation onze benzinefles vullen, om straks water te koken voor een kopje thee, maar de pompen blijken leeg te zijn, in dit gebied!

De weg blijft vreselijk saai en we besluiten te liften. Dat zouden we in Nederland niet in ons hoofd halen, met drie personen, drie fietsen een een veelvoud daarvan aan fietstassen. In de bloedhitte is liften ook niet zo leuk, maar het lukt. We zitten in eenzelfde bestelauto als eerder en horen dat dit echtpaar helemaal de bergen van Chiapas in gaat. Dat is voor ons zeer verleidelijk want na deze verzengende hitte lijkt dat een paradijselijke omgeving. Na een rit van tien uur over een afstand van 400 kilometer stappen we moe, koud en misselijk van de vele bochten uit op een hoogte van ± 2100 meter in San Cristóbal. Een vreemde overgang: vanochtend waren we nog in de weer met zonnebandcrème factor 20 en nu zijn we blij dat we warme kleren bij ons hebben.

In deze stad zijn relatief veel toeristen, iets wat voor ons een verademing is. In kleine gehuchtjes onderweg worden we zo vaak aangestaard dat zo'n stad als deze, waar we niet méér opvallen dan de andere 'blanken', heel rustig is. Bovendien kunnen we hier ter afwisseling weer wat meer soorten voedsel vinden. Ons rantsoen van onderweg bestaat uit drie maal daags bonenprut met tortilla's met vlees of kip en af en toe 's morgens ei met ham. Wat we wel vaak kunnen krijgen zijn gebakken aardappels en grote glazen vers vruchtensap.

Het is een prachtige stad en we merken aan de kleurige kleding van vele Indianen dat we eigenlijk heel dicht bij Guatemala zitten: hemelsbreed is het nog geen 70 kilometer. Wij gaan echter eerst door Yucatán en dan met een omweg naar Guatemala. Na al die rustdagen valt het niet mee om weer op de fiets te stappen, maar na een

half uurtje zijn we weer redelijk gewend. Het is een mooie tocht. Een smalle, niet zo drukke weg golft door heuvels en oerwoud heen. Dit is een vrij onherbergzaam gebied, territorium van de Lacandonese Indianen.

Na een lekker stuk fietsen arriveren we aan het eind van de middag in het dorpje Oxhuc. Dit dorp hadden we ingeschat als een wat groter gehucht. Zo ziet het er ook uit en iemand vertelt dat er zelfs een hotel is. Bijgestaan door zeker 25 jongetjes komen we bij het huis waar je een kamer kunt huren. Het meisje dat ons helpt weet niet hoe duur de kamer is en de bazin komt pas tegen zessen. De fietsen kunnen op de kamer, we krijgen een teiltje regenwater om ons te wassen en de 25 jongetjes wachten geduldig bij de voordeur. Wij gaan eerst nog een hapje eten in het dorp.

Mannenklooster

Bij terugkomst is de senõra thuis. Het is een akelig wijf dat goed weet dat zij aan de sterkste kant staat: het is inmiddels donker en er is geen ander pension. Ze zegt dat we naar een nóg onoglijker hok moeten verhuizen en dát voor een schandalig hoge prijs. Na gedegen overleg besluiten we haar niet d'r zin te geven en we vertrekken: van ons zal ze geen peso rijker worden!

De jongens van het dorp volgen ons op de voet en zijn gelukkig meedenkers. Ze brengen ons naar een klooster, ergens in het donker, half verborgen achter een afgebrokkelde kerk. We gaan op het hof zitten en even later verschijnt er een meneer die vier maal met de hoogste padre heeft moeten overleggen voor hij ons komt zeggen dat we niet mogen blijven. Wij besluiten rustig te blijven wachten tot de jongetjes verdwijnen. Daarna willen we de tent opzetten. Weer iets later komt er opnieuw een kloosterlijk iemand van wat hogere rang, die ons nogal vijandig duidelijk maakt dat we nu echt weg moeten gaan, want hij gaat het hek sluiten.

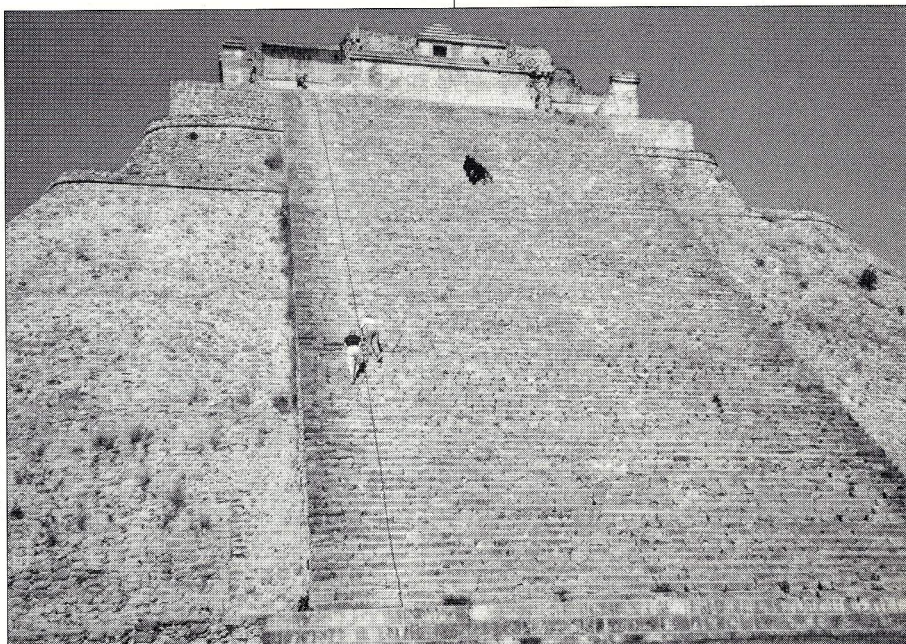
We mogen niet binnen de muren kamperen en al helemaal niet in de gebouwen komen, want dit is een mannenklooster. Inge heeft een hartebrekende tekst ingestudeerd zo van: "In alle landen waar wij fietsten was de kerk altijd onze laatste toeverlaat.....christelijke hulp..... bla bla". We krijgen er zelf tranen van in onze ogen. De man is niet echt aangedaan en mompelt dat de Mexicanen in de V.S. ook niet zo aardig behandeld worden. Pas als Inge zegt dat we Hollandesas zijn en haar paspoort laat zien, gelooft hij ons. Hij draait om als een blad aan de boom. We kunnen kamperen, dáár is de kraan, en och, het is eigenlijk wel erg vochtig buiten. We mogen ook wel in de gang slapen. Het is niet te geloven: ineens is hij één en al vriendelijkheid. We rollen de slaapzakken uit en gaan lekker naast onze fietsen in het gangetje slapen.

We vertrekken in een miezerig regentje uit Ococingo. Na een uur begint de echte tropische bui en het water stort zich over ons uit. We besluiten door te gaan. Er is niks

om te schuilen en terug gaan over dezelfde weg willen we niet. Zweet vermengt zich met water en druipt in stralen van ons af. We schieten meters op. Het is een lange klim met af en toe hele steile stukken. Voor het eerst gebruiken we ons kleinste blad en zelfs dan moeten we veel kracht zetten. Het heeft niets meer te maken met vrijblijvend rondpeddelen: dit is afzien! Soms stroomt er zoveel water over de weg naar beneden dat het lijkt alsof we door een rivier ploegen. Het water dringt snel door onze jassen en de bui druipt in gootjes langs onze rug en armen. Het begin van nat worden is heel vies, maar eenmaal

rijden in een zodanig verzet dat we eventueel direct weg kunnen sprinten. De schrik zit er goed in en die mannen en vrouwen met van die meters-lange hakmessen zien er nu ook niet zo gastvrij uit. We durven zelfs niet meer te stoppen om foto's te maken, we stoppen alleen in een wat bebouwde omgeving. In de kleine dorpjes krijgen we de eerste stokken naar ons toe gesmeten door schreeuwende jongetjes en komen door een dorpje met een zandpad waarbij een bordje 'calle Unicef' staat.

Gelukkig, er zijn al meer vreemden door dit dorp gekomen.

Pyramide van Uxmal (Mexico).

kledder is het heerlijk.

Bij een restaurant op de voorlopige top stoppen we om iets warmes te nemen. We vinden allemaal nog iets droogs om aan te trekken en komen wat bij. Weer trekken we belangstellende blikken, maar de meeste mensen begrijpen niet hoe en waarom we dit doen. Iemand vraagt, nadat hij de fietsen heeft bekeken, waar onze auto nu is!

Bang

Deze weg door de bergen is één van de mooiste wegen tot nu toe. We dalen steeds af tot aan dorpjes en moeten dan weer flink stijgen om over de volgende bergkam te komen. De weg is steil, waardoor het stijgen zwaar is en het dalen vermoeiend doordat we steeds moeten remmen. Op de onverharde stukken is het echt een kwestie van acrobatiek en soms lukt dat niet en dan liggen we. Gelukkig hebben we nog geen grote schade aan lichaam of fiets.

Volgens het 'South-America Handbook' is dit een gebied waar nogal eens een overval plaats vindt. Als we dit dan tot ons door laten dringen en beseffen dat zo'n boek voornamelijk voor bus- of autoreizigers is geschreven en niet voor fietsers zijn we weer behoorlijk bang. We zijn dan ook steeds op onze hoede als we een groepje mensen zien lopen. We gaan naast elkaar

Als we eindelijk de bergen verlaten en Palenque binnen rijden hebben we echt het gevoel dat we weer op vertrouwd terrein zitten. We hoeven hier niet tot aan de toppen van onze tenen gespannen te zijn en deze ontspanning hebben we echt nodig.

In hotel Maya halen we alle prut van de afgelopen modderdagen van de fietsen en knappen weer een beetje op. De vele minuscule slagjes die de wielen opgelopen hebben boezemen ons nog iets te veel angst in; wat dat betreft hopen we dat we snel eens een 'echte' fietser zullen tegenkomen die weet hoe je dat oplost.

We keren al onze tassen binnenste buiten want onze bagage die nu vele malen na elkaar is nat geworden is niet meer om aan te zien. Met touw spannen we vier waslijnen dwars door de kamer, over de bedden en de fietsen heen en we zetten de ventilator op hoog.

Tot op heden is het ons nog steeds gelukt om onze fietsen overall mee naar binnen te nemen. In een restaurant als we een hapje gingen eten, maar ook in alle hotels. Als iemand het ons weigert en zegt dat het op de binnenplaats ook veilig is zeggen we altijd dat er al een fiets van ons gestolen is dus dat we extra voorzichtig doen. Houden ze dan nog vol dan zoeken we een ander hotel.

Stad van tempels

De ruïnes van Palenque zijn fantastisch. Er ligt daar een hele stad van tempels in de jungle, waarvan nog geen zesde deel is uitgegraven. De tempels zijn groot, wit en indrukwekkend en ondanks de tropische hitte beklimmen we er heel wat. Afdalen schept iets meer problemen, vooral voor Eleen die zich achterste voren, min of meer liggend naar beneden laat glijden. Medetouristen vragen of we geld of contactlenzen zoeken! Vanaf het tempelcomplex gaan vele kleine paadjes het oerwoud in. Eén ervan loopt naar een acht kilometer verder gelegen gehucht. We zien een groep mensen die kant op gaan. Eén man heeft achterop zijn rug een stoel gebonden met daarin een vrouw. Zo loopt hij die kilometers over kleine paadjes!

Ons tropenrooster hakt er fysiek hard in. Als we na veertig tot tachtig kilometer op de plaats van bestemming komen moeten we eerst een paar uur slapen, en dat terwijl we meestal uiterlijk om negen uur naar bed gaan.

Sommige mensen hebben er echt geen idee van wat het is om met de fiets onderweg te zijn: de mevrouw van het wegrestaurant vraagt ons of we misschien nog wat (Nederlandse) lege frisdrankblikjes voor haar verzameling bij ons hebben. En op onze vraag hoeveel kilometer het nog is naar A. antwoordt ze: "Oh, met de auto nog zo'n 40 minuten en met de fiets (even peinzend) zal het zo'n 20 à 30 minuten zijn". Ja ja!

We merken dat Yucatán toch echt een beetje achtergebleven gebied is. We moeten daar steeds goed rekening mee houden. Het inwisselen van cheques kan maar in enkele plaatsen en ook het telefoneren naar huis is vaak moeilijk. Dit zijn weer dingen die we goed moeten plannen van te voren. De wegen zijn wel weer een stuk beter dan eerst: we rijden nu op een soort landweggetjes, omgeven door bloemen en door wolken gele en oranje vlinders. Op zulke stukken is het weer heerlijk om te

fietsen. We zeggen steeds tegen elkaar dat we het wat rustiger aan moeten doen, maar het aantal afgelegde kilometers per dag wordt steeds groter.

Dit is een gebied dat bol staat van de Maya ruïnes. Als we bij de tempels van Uxmal aankomen, aan het eind van de middag, blijkt dat er geen dorp is, er zijn alleen drie dure hotels. Wat euforisch van moeheid en hitte besluiten we toch te blijven en duiken het zwembad in om onze lichaamstemperatuur weer naar normaal terug te brengen.

De ruïnes zijn weer indrukwekkend en

soms zó steil dat ze alleen met behulp van een ijzeren ketting te beklimmen zijn. In het super de luxe hotel waarin we overnachten is er één van de obers, voor wie het een verademing is eens een anders soort toeristen te zien. Zijn enthousiasme hierover drukt hij uit in verrukkelijke pina coladas en margaritas, die we zittend aan het zwembad drinken alsof het water is.

Met nog wat duffe alcoholhoofden na bovendien te weinig slaap stappen we op de fiets. We rijden nu in een gebied waar om de vijf à tien kilometer een ruïne of een onderaardse grot te bekijken valt. We komen haast niet aan fietsen toe. De route die we nu rijden is vrijwel dezelfde die Clemens, Jaap en Nes een half jaar geleden fietsten, op weg van Alaska naar Vuur-

land. In sommige gastenboeken zien we hun naam staan en verschillende mensen vertellen dat ze hen hebben zien rijden. Bij één van de ruïnes die we bezoeken ontmoeten we een groep met Nederlanders die net als wij van Mexico naar Panama gaan, alleen doen zij dit stuk in vier weken, met auto en vliegtuig. We prijzen ons erg gelukkig dat wij in een heel wat rustiger tempo kunnen doen, en niet van de ene naar de andere toeristische attractie hoeven te scheuren.

Hard fietsend om voor het donker aan te komen bereiken we Oxxutscab. Het is precies zoals we verwacht hadden: honderden bakfietsen voor uiteenlopend gebruik. Ze worden onder andere ook als taxi gebruikt met soms wel vijf personen erin.

In Mamá waar we weer een frisdrankje nuttigen raken we aan de praat met een echtpaar dat bezig is een hangmat te maken. Als we onze wereldkaart tevoorschijn halen komen alle burens en vrienden toegestroomd. "Zijn er wegen naar Europa, en naar China, en is al dat blauw op de kaart water?", en "Waar is nu dat dorp waar al die negers vandaan komen?": Afrika.

Weer geen hotelletje als we eindelijk in Tekit aankomen. Maar volgens inwoners kunnen we of in het gemeentehuis, of in de kerk terecht. We eindigen in de pastorie in een ruime kamer met gebruik van douche en toilet. Wat in vergelijking met het fietsen in Europa het moeilijkste is, is de onzekerheid of we 's avonds een overnachtingsplaats kunnen vinden. De afstanden tussen dorpjes zijn hier veel groter en dan nog is het niet gezegd of er inderdaad een plek is waar we kunnen blijven.

We gaan naar Merida: bank, terrasjes, postkantoor, markt en een dokter voor Inge zijn dingen waar we nu niet buiten kunnen en het lijkt ons weer heerlijk om even in de bewoonde wereld te zijn.

Wordt vervolgd.

koop altijd
SWALLOW
 het grootste assortiment fietsbanden
 bij de vakhandel